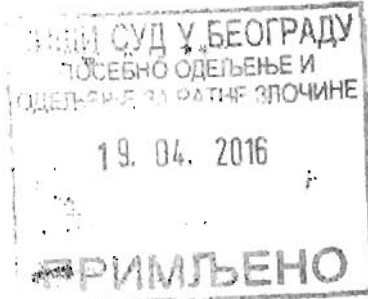

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 По2 8/15
Дана 28.03.2016. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија Сенише Важића, председника већа, мр Сретка Јанковића, Омера Хаџиомеровића, др Миодрага Мајића и Наде Хаџи-Перић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Мирјане Јанковић Недић, записничара, у кривичном поступку против окривљеног Поп Костић Бобана, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, одлучујући о жалби Тужиоца за ратне злочине, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К-По2 бр.7/15 од 05.11.2015. године, у седници већа одржаној дана 28.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба Тужиоца за ратне злочине и пресуда Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К-По2 бр.7/15 од 05.11.2015. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К-По2 бр.7/15 од 05.11.2015. године Костић Бобан, на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП-а ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ. Истом пресудом, а на основу одредбе члана 258 ЗКП-а теђени упућен је на парнични поступак ради остваривања имовинско-правног захтева. На основу одредбе члана 265 став 1 ЗКП-а у вези са чланом 261 ЗКП-а одлучено је да трошкови кривичног поступка терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио Тужилац за ратне злочине, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи

побијану пресуду тако што ће окривљеног Поп Костић Бобана огласити кривим за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ и за исто му изрећи казну затвора у трајању од 2 (две) године.

Тужилац за ратне злочине је, у поднеску Ктж.бр.8/15 од 17.12.2015. године предложио да Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине усвоји жалбу Тужиоца за ратне злочине и првостепену пресуду преиначи и донесе одлуку у смислу жалбеног предлога.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, одржао је седницу већа у присуству Тужиоца за ратне злочине, Милана Петровића, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП-а у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, па је по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог Тужиоца за ратне злочине из напред наведеног поднеска, нашао:

- жалба је неоснована.

Жалбом Тужиоца за ратне злочине побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП-а, тако што се истиче да пресуда нема разлога о чињеницама које су предмет доказивања, те да су разлози који се односе на процесну способност оштећеног [REDACTED] да потпуно нејасни и у знатној мери противречни, због чега није могуће испитати њену законитост ни правилност. Наиме, у жалби се наводи да на питање суда везано за процесну способност оштећеног [REDACTED] у време давања изјава пред истражним судијом Кантоналног суда у Тузли 29.10.1997. године и пред Федералном полицијом Аустралије 22.12.2010. године није могла да одговори комисија вештака из Института за судску медицину, као ни члан ове комисије вештака из Института за судску медицину, проф. др Ратко Ковачевић који је на главном претресу 30.01.2015. године, испред комисије изричито изјавио да се комисија, а ни он поуздано не могу изјаснити о процесној способности оштећеног, због чега је првостепени суд одредио друго вештачење које је поверио комисији вештака из Клиничког центра Србије – Одсека за судску психијатрију у саставу проф. др Александар Јовановић, специјалиста неуропсихијатар и проф. др Нада Јанковић, психолог, а у вези процесне способности оштећеног [REDACTED] за сведочење о чињеницама које је преживео, а које представљају радњу кривичног дела које је окривљеном стављено на терет. Наведена комисија се у свом налазу и мишљењу изјаснила да [REDACTED] оштећени [REDACTED] у време давања исказа у својству сведока пред Кантоналним судом у Тузли и пред Федералном полицијом у Аустралији [REDACTED] процесно способан, а који налаз и мишљење је дат након детаљног читања исказа оштећеног [REDACTED] у којима нису наишли на елементе који би указивали на шизофрени процес оштећеног, отуђеног од стварности, нити нешто друго што би било атипично. У жалби се даље наводи да је овакав налаз и мишљење комисије вештака Клиничког центра Србије прихваћен од стране првостепеног

суда, иако је у погледу овог питања потпуно супротан налазу вештака појединца проф. др Ратко Ковачевића датог на главном претресу дана 30.10.2015. године, приликом испитивања оштећеног [REDACTED] путем видео конференцијске везе са Аустралијом, чији налаз је такође прихваћен од стране првостепеног суда.

С тим у вези, Тужилац за ратне злочине у жалби наводи да је потпуно нејасна мотивација првостепеног суда [REDACTED] на страни 35 образложења побијане пресуде, да је [REDACTED] сведок [REDACTED] проф. др Ратко Ковачевић вештачио испред комисије судских вештака Института за судску медицину, а не као вештак појединац, јер првостепени суд није дао разлоге како овај вештак може бити представник комисије вештака о предмету вештачења за који се ова комисија претходно у свом писаном налазу и мишљењу уопште није изјашњавала о процесној способности [REDACTED], а у саставу ове комисије је био и проф. др Ратко Ковачевић.

По оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, изнети жалбени наводи Тужиоца за ратне злочине оцењени су као неосновани, с обзиром да се налаз комисије вештака, који је првостепени суд прихватио, [REDACTED] процесну способност оштећеног [REDACTED] приликом давања исказа пред Кантоналним судом у Тузли и пред Аустралијском федералном полицијом, а вештак проф. др Ратко Ковачевић се испред комисије вештака изјашњавао у вези са способношћу сведока – оштећеног [REDACTED] на главном претресу и о његовој болести, као и о памћењу догађаја, а што је све детаљно образложено на страни 29. побијане пресуде.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно утврђеног чињеничног стања жалбом Тужиоца за ратне злочине оспорава се оцена суда о изведеним доказима, а пре свега оцена исказа оштећеног [REDACTED], тако што се истиче да је првостепени суд погрешном оценом исказа оштећеног извео погрешан закључак да је исти у супротности са исказима осталих сведока који описују инкриминисани догађај из оптужнице, а с тим у вези оспорава се закључак првостепеног суда да није доказано да је окривљени на начин како му је стављено на терет извршио предметно кривично дело. Надаље се у жалби износи сопствена анализа исказа оштећеног [REDACTED], другачија од оне које је навео првостепени суд у образложењу пресуде, тако што се наводи да је оштећени био потпуно доследан у сведочењу, описујући да га је окривљени тучао металним боксером који је имао на десној руци у пределу носа и да му је за време туче држао нож под грлом, истичући да је оштећени доследно наводио у свим својим изјавама да му је пре туче, окривљени Поп Костић Бобан дао начин са наредбом да напише своје име и датум када хоће да га убију. У жалби Тужиоца за ратне злочине даље се наводи да се из изјаве коју је оштећени дао пред Кантоналним судом у Тузли може закључити да је оштећени тада говорио да је задобио само један ударац у нос, а да је пред Федералном полицијом Аустралије и на главном претресу пред Вишим судом – Одељењем за ратне злочине у Београду говорио о више удараца у пределу носа, због [REDACTED] ац

сматра да би једино правилан закључак суда био да је реч о више удараца, те да се у радњама окривљеног Бобана Поп Костића стичу сва битна обележја кривичног дела ~~ратног злочина~~ цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ које му је и стављено на терет.

По оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, првостепени суд је правилном оценом изведених доказа, а пре свега оценом исказа оштећеног ~~Бобана Поп Костића~~ исказа сведока ~~Бобана Поп Костића~~ исказа судског вештака неуропсихијатра професора др Ратка Ковачевића, те оценом одбране окривљеног, извео правилан закључак да није доказано да је окривљени Бобан Поп Костић извршио кривично дело које му је стављено на терет, то је правилно поступио када га је применом одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП ослободио од оптужбе. За овакав закључак првостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао довољно јасне и аргументоване разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд, због чега су супротни, напред изнети наводи Тужиоца за ратне злочине оцењени као неосновани.

Наиме, првостепени суд је, насупрот изнетим жалбеним наводима Тужиоца за ратне злочине, ~~исказујући~~ исказ оштећеног ~~Бобана Поп Костића~~ правилно закључујући да се његови искази у битном разликују у погледу одлучних чињеница, будући да се оштећени најпре 1997. године пред Кантоналним судом у Тузли, ка ~~му~~ сећање било најсвежије и најближе догађају, изјашњавао да га је окривљени ударао боксером у нос, који му је сломио, те да је тада изгубио свест, а да се пред Аустралијанском федералном полицијом 2010. године уопште није изјашњавао да му је био поломљен нос, већ да су му били поломљени вилица и зуби, као и да га није само једанпут ударио окривљени, како је навео пред Кантоналним судом у Тузли, већ да га је ударао више пута, док се приликом саслушања ~~Бобана Поп Костића~~ видео-конференцијске везе на главном претресу, у погледу ~~наведених~~ чињеница потпуно другачије изјашњавао, описујући предметни догађај са много више детаља него што је чинио у претходна два исказ. Наиме, оштећени је на главном претресу навео да га је Поп Костић ударио полицијском палицом по очима и телу, да је на руци имао железни боксер и са њим га ударао по глави, да је имао нож у левој руци, који му је држао под главо ~~Бобана Поп Костића~~ то трајало сат времена, те да је од тих удараца имао расечену аркаду према десном оку, посекотине на глави, посекотину на носу, да су му сломљена три ребра, да му је повређена десна рука и средњи прст десне руке, као и да му је била напукла и вилица. Осим тога, оштећени се и у погледу осталих чињеница различито изјашњавао, и то на околности познанства са окривљеним, тако што је пред Кантоналним судом у Тузли навео да га је познавао од раније, јер се окривљени забављао са његовом ћерком, док је пред Аустралијанском федералном полицијом навео да се окривљени познавао са његовим сином и да му је био кућни пријатељ. Такође, пред Кантоналним судом у Тузли оштећени је изјавио да је губио свест од батињања и да због тога није могао да потпише изјаву, да су га водили на умивање, окривљени Поп Костић и ~~Бобан Поп Костић~~ а да је изјаву потписао тек када је дошао свести, док је на главном

претресу навео да није губио свест, јер би у том случају добио метак у чело. Осим наведеног, оштећени се и у погледу униформе коју је окривљени носио различито изјашњавао, наводећи на главном претресу да је окривљени носио полицијску униформу, док се о овој чињеници раније уопште није изјашњавао, већ је само пред Аустралијанском федералном полицијом навео да је окривљени носио маскирну униформу српске војске, на којој није видео никакав чин, док је [REDACTED] носио полицијску униформу на којој је била полицијска значка. Такође, оштећени се сва три пута другачије изјашњавао и о човеку који га је извео из логора, тако што је најпре пред Кантоналним судом навео да га је извео зет [REDACTED], пред Аустралијанском федералном полицијом је навео да га је из логора [REDACTED], кога је [REDACTED] га, а на главном претресу је навео да га је из логора извео [REDACTED] комшија.

Оцењујући овакве исказе оштећеног [REDACTED], првостепени суд је, [REDACTED] овог суда, правилно закључио да је исказ сведока – оштећеног [REDACTED] и неубедљив, посебно имајући у виду и исказ судског вештака неуропсихијатра професра др Ратка Ковачевића, дат након испитивања оштећеног на главном претресу путем видео-конференцијске везе, у којем је вештак навео да прецизно давање исказа о критичном догађају од стране оштећеног у време када је трпео повреде, нарочито повреде главе, његове психичке функције су [REDACTED] оштећене и било му је оштећено упамћивање, опажање, размишљање, тако да је врло мали део [REDACTED] могла да упамти особа која је тучена боксером по глави, којој је разбијен нос, избијени зуби, јер је та особа сигурно [REDACTED] тешке физичке болове и у таквом стању није могла, нити је била у стању да упамти детаље догађаја, односно у таквом стању способности [REDACTED] бивања су битно редуковане и опажају се и упамћују само елементарне ствари, а никако детаљи и то само уколико оштећени није губио свест, а уколико је губио свест, онда нема никаквог упамћивања, никаквог опажања, психичке функције су угашене у стању изгубљене свести. Надаље, је вештак објаснио да се код оштећеног највероватније преплићу делови упамћеног материјала [REDACTED] каснијом интелектуалном обрадом догађаја и то је врло могуће и код сведока је то редовна појава, јер сведок упамти детаље неког догађаја који су фрагментирани и неповезани, и после тога ангажује тзв. механизме одбране, интелигенци [REDACTED] лину.

С обзиром да из исказа судског вештака неуропсихијатра проф. др Ратка Ковачевића несумњиво произлази да оштећени није био у стању да упамти детаље догађаја, на начин како је то оштећени навео у свом исказу на главном претресу, то је првостепени суд, насупрот наводима жалбе Тужиоца за ратне злочине, правилно закључио [REDACTED] аз оштећеног усмерен на отежање кривично-правног положаја окривљеног у овом кривичном поступку, из ког разлога није прихватио исказ оштећеног оценивши га као неубедљив, пун противречности и контрадикторности. Наиме, првостепени суд је, у циљу [REDACTED] кредибилитета исказа оштећеног, упоређивао његов исказ са раније датим исказима пред Кантоналним судом у Тузли 1997. године и исказом датим

пред Аустралијанском федералном полицијом 2010. године, те је, имајући у виду све напред наведено, правилно поступио када није прихватио исказ оштећеног дат на главном претресу у делу у којем је тврдио да га је телесно повредио и мучио окривљени Поп Костић Бобан, правилно закључивши да је овакав исказ нелогичан и у супротности са свим изведеним доказима.

Осим тога, првостепени суд је правилно поступио када је прихватио одбрану окривљеног Бобана Поп Костића у којој је негирао извршење предметног кривичног дела, с обзиром да није било доказа којим би се оповргнула оваква одбрана окривљеног. Ово посебно када се има у виду да из исказа сведока [REDACTED] и сведока [REDACTED], који су се изјашњавали да су у логору "Лука" видели испребијаног оштећеног [REDACTED], произлази да немају непосредна сазнања ко је тукао оштећеног, односно да се ниједан од наведених сведока није изјашњавао да је оштећеног тукао окривљени Бобан Поп Костић. Напротив, сведок [REDACTED] је навео да мисли да су оштећеног тукли [REDACTED] и [REDACTED], а ниједном да је оштећеног тукао и окривљени Бобан Поп Костић, а осим тога, ниједан од наведених сведока се није изјашњавао о томе да су у логору уопште видели окривљеног.

Што се тиче навода сведока [REDACTED] да му је оштећени [REDACTED] у Хашком трибуналу 1990. године, где је био сведок рекао да га је тукао неки Поп, првостепени суд је правилно поступио када у овом делу није прихватио исказ сведока [REDACTED] будући да се оштећени приликом испитивања путем видео конференцијске везе изјаснио да уопште није разговарао о томе са сведоком [REDACTED], односно да нису разговарали о томе ко га је тукао, јер како је навео "шта ћу говорити кад је он видео шта је било са мном".

Доносећи побијану пресуду, првостепени суд је имао у виду да је [REDACTED] (који је у овом поступку испитан у својству сведока и који је у свом исказу тврдио да не познаје окривљеног Бобана Поп Костића, у ком делу је његов исказ прихваћен од стране првостепеног суда, јер је у сагласности са одбраном окривљеног у којој је навео да не познаје овог сведока, као и са исказима сведока [REDACTED] и [REDACTED], који су се изјашњавали да окривљеног нису виђали у логору "Лука"), правноснажном пресудом Основног суда Брчко Дистрикта број Кп. 218/05 од 18.10.2005. године оглашен кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СФРЈ и осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) година, јер је, између осталог, дана 07.05.1992. године у Брчком приликом испитивања заточеника [REDACTED] у логору "Лука" истог терао да напише изјаву "Ја желим да ме убију", након чега га је тукао палицом по леђима, глави и прстима руку, услед чега је исти задобио повреду и за последицу трајни деформитет палца десне руке, а потом накнадно у још једном моменту га такође тукао палицом по леђима и глави и преко очију, услед чега је [REDACTED] задобио повреду у виду ишчашења левог рамена, па је услед задобијених

повреда на глави и јаких болова изгубио свест, то је првостепени суд правилно поступио када није прихватио исказ сведока [REDACTED] у делу у којем је навео да није било никаквих инцидената, нити туче за време док је он био у логору, јер је у овом делу његов исказ нелогичан, неуверљив и у супротности са наведеном правноснажном пресудом којом је оглашен кривим због поменутог кривичног дела.

Дакле, како осим исказа оштећеног [REDACTED] коме првостепени суд из напред наведених разлога није поклатио веру, не постоје други докази који би потврдили наводе оптужног акта да је окривљени предузео инкриминисане радње на начин како му се то ставља на терет, односно како нема ниједног доказа који би на несумњив начин указивао да је окривљени Поп Костић Бобан предузео алтернативну радњу кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ која му је стављена на терет, односно радњу мучења оштећеног и да га је терао да пише своје име и презиме на парку када жели да умре, јер из наведене правноснажне пресуде Дистрикта Брчко од 18.10.2005. године произлази да је то чинио окривљени [REDACTED] за шта је и оглашен кривим, те да није било ниједног поузданог доказа да је то чинио и окривљени Поп Костић Бобан, нити доказа да је овај окривљени шаком десне руке на којој је имао метални боксер, оштећеног ударио по лицу и глави, а за које време туче је у десној руци држао нож, те тако оштећеног телесно повредио и психички мучио стварањем код њега страх за живот и телесни интегритет високог интензитета. првостепени суд је насупрот наводима жалбе тужиоца за ратне злочине, правилно поступио када је окривљеног, применом одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП-а, ослободио од оптужбе да је начин како му је стављено на терет извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ.

Стога су супротни жалбени наводи Тужиоца за ратне злочине којима се оспорава овакав закључак првостепеног суда, оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, а на основу одредбе члана 457 ЗКП-а, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, одлучио је као у изреци пресуде.

Записничар
Мирјана Јанковић Недић, с.р.

Председник већа-судија
Синиша Важић, с.р.

За тачност отправки
Управитељ писарнице
Јасмина Ђекић

